

Quan ja ben major li vaig plantejar a Jaume que, suposant que li donaren la possibilitat d'oblidar algun moment de la seua vida, quin triaria, sens dubtar-ho, a l'instant, em va contestar que un moment no, desitjaria oblidar una setmana sencera, set dies. Són aquestos:

Titi, tititi, titi, tititi, titi, ti. El so impertinent del despertador va irrompre trencant el silenci de l'alba, com cada dia entre setmana, fent aixecar-se a Jaume d'un bot. Júlia, mig endormiscada, va fer mitja volta i va continuar al llit.

—Calla collons, maleït despertador, ja vaig —va murmurar Jaume fent seguidament un llarg bufec i apagant-lo.

Jaume s'alçà com sempre molt d'hora, a les sis i quaranta-cinc del matí. Tractà de no despertar-la, l'últim que volia era aguantar el seu enuig de bon matí. A les foques entrà al vestidor per canviar-se; com sempre, va prendre la precaució d'entretancar la porta per no molestar-la. Seguidament, agafà el maletí i en silenci se'n va anar sense acomiadar-se i sense desdejunar, ho faria com sempre a la feina. Utilitzava quasi sempre l'autobús per anar-hi perquè no li agradava gens conduir, amb la línia 41

de l'EMT en poc més de mitja hora es plantava davant la porta del despatx. A més, aparcar al centre era gairebé impossible. Treballava al departament de comptabilitat d'una empresa de components electrònics des de feia catorze anys.

Júlia, s'alçava sempre més tard. Feia horari reduït, mitja jornada de deu del matí a tres de la tarda. Treballava en una gestoria amb molta solera on, tot i no arribar a fer les huit hores de la jornada laboral, rebia un bon sou que la satisfieia. El dia l'omplia amb sessions de gimnàs, anglès... i diverses eixides amb les amigues, sobretot per anar de compres. Tenia dos anys menys que Jaume, trenta set, però per la seua manera de vestir, per la seua pell fresca i ben cuidada, menuda d'estatura i tan prima com estava, li conferien un aspecte que la feia parèixer prou més jove del que en realitat era.

Aquell divendres d'abril no es veurien en tot el dia, però això encara no ho sabien. Jaume, en acabar la jornada, solia quedar-se un poc més a l'oficina per tal d'avançar feina, així guanyava unes hores extra que li venien molt bé per poder fer front a les in comptables despeses familiars. Portaven un ritme que no els corresponia, deia ell, però ella pensava que el seu marit era un mitja figa molt poc valent en qüestió de finances domèstiques.

D'un temps ençà, la rutina els visitava més del compte, pareixia que s'havien relaxat massa amb les seues relacions de parella, l'un i l'altre. Júlia no

volia pensar-ho, seguia enamorada, com li havia assegurat a Jaume, convençuda, només feia uns dies, seguint-li el joc mentre intentava seduir-la, quan aquest li havia preguntat si l'estimava. Per tant hem de pensar que ho deia de debò, tot i que seguidament, malbaratà la màgia del moment: adduint que tenia son, va donar mitja volta al llit, i donà per acabada la vetllada abans de començar, penedint-se a l'instant pel seu poc tacte. De fet, una de les causes del distanciament la podíem trobar al llit. No és que no gaudiren del sexe en comú, les seues relacions, encara que cada cop més esporàdiques, sempre eren satisfactòries. Però Júlia li retreia sempre, quan algú nomenava el tema de la descendència, que la culpa de no poder tenir fills era de Jaume. No s'havien fet cap anàlisi, perquè ella no creia en això, deia que n'hi havia gent que tot i fer-se l'anàlisi i eixir negatiu després havien tingut fills. Sempre acusava Jaume que si ells no en tenien era perquè era un badoc que tenia l'esperma adormit i que sols havien d'esperar. Però que mentre continués tan tranquil els bitxets aquestos no mourien la cua i que tots a l'hora, bitxets i marit, necessitaven un coet al cul i un poc més de nervi. Ella ho tenia clar.

Abans no era així, s'ho passaven bé junts, reien molt, i si feia nou anys que eren casats era perquè tots dos ho tenien molt clar: s'estimaven. Aleshores, qui sap si pel tema de la manca de fills —a tots dos els agradaven els xiquets i sempre havien parlat, fins i tot, de família nombrosa— o

qui sap per quina altra raó, la cosa no funcionava. Es veien poc durant la setmana, cap dels dos solia dinar a casa. Per sopar, unes voltes perquè ell arribava tard i ella no l'havia esperat, o el dia que ell arribava d'hora ella estava sopant fora amb alguna amiga. Cada cop tenien menys comunicació. El cas era que tots dos s'estimaven, tot era la por a parlar. Pensaven que si plantejaven les seues frustracions a la parella es molestaria, amb la qual cosa, cap dels dos volia obrir la caixa dels trons. Ja veus, després de nou anys casats i quatre de festeig, qui ho anava a dir, tenien por d'afrontar els problemes conjuntament. Com podem arribar a frustrar-nos les persones sense motiu.

De camí a la feina Jaume pensava en Júlia, en què podia fer per donar un nou impuls a la seua relació. Caminava tan abstret, capficat amb els seus pensaments que, en girar una cantonada, va ensopegar de front amb una xica. Es va disculpar i continuà, sense adonar-se que la jove, ruboritzada, havia intentat dir-li alguna cosa. Poc després, aquella xica, potser els explicaria a les seues companyes de feina, allà on treballés, que havia ensopegat a la vorera amb un xic molt interessant, amb qui ja s'havia creuat alguna altra volta. Els explicaria que en el moment d'intentar l'apropament, aquest havia pegat a fugir sense ni tan sols mirar-la. Les companyes se'n riurien i ella se'n penediria tot el dia per l'ocasió perduda.

Un cop al despatx, aprofitant un recés, Jaume va explicar a Sònia, amiga i companya de feina, els seus dubtes i li demanà consell per tal de trobar una solució.

—París! —va dir convençuda Sònia.

—No, a París ja hem estat dues voltes —va contradir Jaume.

—Londres?

—No, Júlia, en acabar la carrera, va estar cinc mesos treballant allí i va acabar farta dels “gentelmen”. Igual era pitjor i tot.

—Home el que compta és el detall. I que tal Lisboa?

—Lisboa? Sí, m’agrada.

—Ei, que us aneu de viatge? Jo m’apunte —posà bassa Llopis, xafardejant com sempre.

—Si home, i que més? Això és cosa de Jaume, que vol sorprendre la seua dona amb un viatget a veure si reprenen sensacions oblidades. Encara hi ha homes que s’ho *curren* una mica, afortunadament.

L’escena anterior tenia lloc al despatx de comptabilitat de l’empresa “Electronic Parts System” on treballava Jaume amb tres companys més: Sònia, Reme i Ramon —a qui tots anomenaven pel seu cognom, Llopis—, el més major dels quatre i qui més temps portava a l’empresa. Les oficines estaven situades en un vell edifici a la Gran Via Marquès del Túria de València, encara que, després de quinze anys, estaven a punt de canviar d’ubicació. D’un

moment a un altre s'hi traslladarien al Parc Tecnològic, on ja estaven els tallers de l'empresa, per tal de centralitzar-ho tot en un sol lloc. A Jaume no li feia gràcia el trasllat perquè, fins aleshores, només li calia agafar un sol autobús per arribar a la feina. Després, si no volia agafar el cotxe, hauria de fer algun transbordament, amb el que això implicava de matinar per una banda, unit a una major despesa per altra.

Sònia i Jaume eren molt amics des de sempre, de ben menuts ja havien coincidit al jardí d'infància i després havien mantingut un cert contacte, ja que no vivien massa lluny l'un de l'altre i els seus pares els treien a jugar al mateix parc. De més majors varen coincidir a la facultat d'econòmiques, varen estudiar junts tota la carrera. En acabar els estudis entraren tots dos a l'hora, per fer pràctiques, a la mateixa empresa, on finalment havien acabat signant un contracte laboral tots dos també.

Estaven feliçment casats, cadascú amb la seua parella. Si el matrimoni de Jaume no passava pel seu millor moment, Sònia sí que estava bé —amb el seu marit, clar—, que físicament no ve al cas, encara que no estava malament d'aspecte, tot s'ha de dir. Tenien una amistat molt arrelada, amb prou confiança per descarregar les seues penes, o dubtes o frustracions, sobretot l'un en l'altra.

—Tu no vols perdre-la, no? Doncs has de començar per guanyar-te-la de nou, feu un viatge. Encara falta molt per les vacances però que em

dius d'un cap de setmana romàntic? —li havia aconsellat Sònia.

La seua amiga sempre li donava bons consells. En acabar el cafè miraria de buscar alguna cosa per internet, no descartava sorprendre-la aquella mateixa tarda. Era divendres, no era dia d'anar Júlia al gimnàs, ni al ioga, ni... Sí, aquell era el dia. Es va convèncer que aquestes coses si són improvisades sempre ixen millor. Estava decidit, anirien a Lisboa, aquella mateixa nit, si trobava vol. No li costaria avançar feina per tal d'eixir abans d'hora de l'oficina, amb el temps just arribar a casa, mostrar els bitllets, agafar quatre coses i a l'aeroport. Quina cara posaria Júlia en assabentar-se? L'anava a sorprendre. Segur. Els temps de rutina estaven a punt d'acabar.

Va trobar un vol directe a Lisboa des de l'aeroport de Manises amb la companyia "Tap Portugal", que no coneixia però era l'única que hi havia disponible. L'eixida era més prompte del que esperava, a les 17:40 hores, amb la qual cosa hauria d'agafar-se la vesprada lliure. Hauria d'enginyar-les-hi per inventar-se una excusa convincent de cara al seu cap, perquè estava decidit, el pla ja no tenia punt de tornada. Per internet va fer una reserva de dos bitllets. En lloc de comprar-los els va reservar, ja que una volta pagats no podria anul·lar-los sense perdre els diners. Amb la reserva va haver de pagar un senyal anticipat, que també perdria si finalment no els feien servir.

“Millor perdre part dels diners que no la totalitat” —li va aconsellar Sònia quan ell, impetuosament, sense confirmar que no hi hauria cap problema, ja volia pagar-los per no perdre temps en arribar a l'aeroport.

Una vegada feta la transferència els va imprimir i els va guardar al maletí.

Des de la seua taula ho havia arreglat tot en qüestió de minuts. Tot estava sortint redó, ja no era temporada alta i això va facilitar poder trobar vol amb tanta urgència amb bitllets disponibles per al mateix dia.

Havia començat fent un bon dia, però després de dinar s'havia enterbolit l'oratge, pareixia que d'un moment a un altre podria caure un bon ruixat. Però res no li anava a aigualir el dia. Havia baixat de l'autobús a la seua parada habitual, en dos minuts arribaria a casa, eren les dues, sobrava temps per preparar quatre cosetes a la maleta i agafar el vol. Va tornar a obrir el maletí per tal de comprovar que els fulls amb la reserva dels bitllets hi era, la tercera volta que ho feia durant el trajecte, i efectivament allí estaven, al seu lloc, impresos en dos fulls de paper reciclat i ben guardats en una subcarpeta. Anava repassant mentalment que tot anés bé, res podia eixir malament.

Vivien en una zona residencial relativament nova, a una unifamiliar amb dues plantes, als afores al nord de València, entre Primat Reig i l'Avinguda de Catalunya. Arribà a la porta

principal, va dubtar si cridar al timbre per avisar o sorprendre-la. Va obrir. No tocà el timbre, no volia fer cap soroll, però en obrir va escoltar veus de dona que venien del fons de la casa, del garatge concretament. Va deduir que serien tres o quatre xiques per l'escàndol que armaven, com si estigueren de festa. De sobte va escoltar un motor, estaven traient el seu cotxe al carrer. Al moment li va sonar el mòbil:

—Amor, sóc jo, mira és que... —rialletes de fons— estic ací amb Marga, Mercè i Carolina i veuràs, que ens hem embolicat les unes a les altres i que com Enric l'home de Mercè està de viatge i com ja saps com és ella de cagueta...

“Doncs no, no ho sé” —pensà Jaume malhumorat.

—...Ens ha demanat de passar el cap de setmana al seu xalet, a la platja, no et sap greu veritat? —sonà un clàxon— com quan érem adolescents, saps? Anem a fer la nit de pijames —més rialletes— ho entens veritat? Què em dius? Puc? Te'n dec una —va dir sense esperar cap consentiment.

—Clar que sí dona, ves-hi. He tingut una setmana molt dura a la feina, així no em mouré del sofà en tot el cap de setmana. Avui mateix encara he de revisar un informe i no sé quan acabaré. Au, que t'esperen. Un bes.

El bes no el va rebre perquè ja havia penjat. Mentre escoltava com s'allunyava el cotxe es va sentir molt desgraciat. S'hi va veure sol de sobte.

Li n'entraren ganes, però no va plorar. Va treure del maletí els fulls amb la reserva dels bitllets amb tanta ràbia, que va esgarrar el primer d'ells. Quan es disposava a trencar-los del tot va pensar que millor no fer-ho, més tard miraria si hi havia alguna possibilitat de recuperar, encara que fos, part de la inversió. Els va guardar al calaix del moble del rebedor.

—Quina merda! —va dir en veu alta.

Quan de sobte, va escoltar un tro molt gran, la tempesta estava molt a prop.

A la cuina es va preparar un entrepà de pernil dolç, agafà una llauna de cervesa de la nevera i sense ni tan sols canviar-se de roba per estar més còmode anà a asseure's al sofà per menjar-s'ho de cara a la televisió. Però al primer mos s'adonà que tot i tindre gana, li costava engolir. Es va afluir el nus de la corbata que l'oprimia, així, ajudat per glops de cervesa, va aconseguir empassar-se l'entrepà sencer a poc a poc. En acabar es va descalçar i es va estirar al sofà, es trobava com si li hagueren pegat una pallissa. S'adonà que ni tan sols havia engegat la televisió, allargà el braç per agafar el comandament que estava sobre la tauleta i en prémer el botó per engegar-la, la llum se'n va anar. Havia esclatat la tempesta.

—Genial, el que faltava!

Va començar a ploure amb força.

El cap de Jaume era un formiguer d'idees, de pensaments d'anada i tornada: Júlia; Lisboa; el dilluns a l'oficina; els dos seients lliures a l'avió;

Júlia; el llit vuit d'algun l'hotel; els carrers, potser també, mullats de Lisboa; Júlia; les amigues de Júlia...Júlia... La foscor anava fent-se a l'exterior i penetrant a l'interior a través de les escletxes de les persianes, enfosquint-ho tot a poc a poc. No recordava que poguera haver-hi cap espelma enlloc, la llanterna, la darrera vegada no tenia piles i ni ell ni Júlia n'havien comprat des d'aleshores, així que es va quedar, tal com estava, a les fosques. Dues hores després encara continuava sense haver-hi llum.

Les hores anaren passant estirat encara al sofà, d'on no s'havia mogut des que havia arribat a casa. Més tard, pensà escalfar-se un got de llet al microones i preparar-se unes llesques de pa amb la torradora, el defici li feia entrar en gana. Però com sense llum? De tota manera, tant li feia menjar res si no anava a poder engolir-s'ho, i tant li feia tot, estava sol, derrotat, emprenyat. No deixava de pensar que, just en aquell moment, haurien d'haver estat buscant algun restaurant a Lisboa per sopar.

Passava el temps, pel reflex que entrava per la finestra va endevinar que havia tornat la llum. I què? Va continuar igual, el sofà el tenia atrapat, eren un sol cos. Es va incorporar per primer cop i va recolzar els peus a la tauleta.

En què havien fallat? No parava de preguntar-se. Júlia era la persona que més estimava i estava convençut que ella sentia el mateix per ell. S'havia adonat que podia estar perdent-la i no volia fallar

més, es negava a renunciar, a no lluitar, a no intentar-ho...

Pensà telefonar-li però no podia donar un pas en fals, anar a buscar-la podria ser més impactant per ella, però això sols funcionava a les pel·lícules. Ni tan sols sabia on estava el maleït xalet de la maleïda “no-sé-com” ni tampoc volia pressionar-la.

S’havia endormiscat un poc, continuava al sofà. No sabia quantes hores haurien passat, tot estava en penombra, la llum que s’hi filtrava de l’exterior no era prou per veure més enllà dels seus nassos. Pareixia que ja no plovia. De sobte, escoltà l’avis d’un missatge entrant-li al mòbil:

“Deu ser Júlia... Almenys pensa en mi, segur que vol saber com em va tot sol, estarà preocupada” —pensà.

Va llegir el missatge: “Novençans tot bé? gaudiu del cap de setmana que s’ho mereixeu. Una abraçada”. El missatge era de Sònia. Va refilar, amb ràbia, el mòbil contra la paret, fent-se miquetes. Es va estirar de nou al sofà i per primer cop va plorar d’impotència, es va girar panxa cap avall i va ofegar el plor entre els coixins del sofà que l’acaronava, el seu aliat aquella tarda. Al cap d’una estona es va quedar adormit.

En despertar buscà el mòbil per veure l’hora, però amb la poca claror que entrava ja per la finestra pogué veure’l a terra, amb poca traça de funcionar. Per fi es va alçar del sofà i va anar a la cuina per poder veure l’hora al rellotge de paret:

eren les onze i mitja, s'havia fet una bona sesta. Va notar a l'esquena les hores d'incomoditat passades al sofà, es va estirar com un gat tractant de relaxar els músculs i treure's el dolor de sobre. No va valdre de res, el dolor d'esquena li duraria encara unes hores.

L'estómac li demanava menjar alguna cosa, però com que no tenia ganes de preparar-se res va decidir eixir al carrer per buscar algun lloc obert on poder fer un mosset.

“Un forn, o millor encara un kebab” —va pensar.

Un forn va ser el primer que va trobar. Les coques amb sal de l'aparador el miraven amb una careta que no va poder evitar d'emportar-se'n una. El seu estómac li ho va agrair, aquella coca sabia a glòria. No s'havia comprat res per beure, ho va fer en una font al carrer, però l'aigua tenia tant de gust a calç que li va llevar el bon sabor que li havia deixat la coqueta i es va tornar a empenyar de nou. No parava de donar-li voltes, podia haver sigut un cap de setmana inoblidable, però estava sent un autèntic disbarat. Bé, pensant-ho millor, segur que anava a ser inoblidable, almenys per a ell, però ni màgic, ni romàntic, ni reparador... Diferent sí, és clar, però no com havia imaginat. Es preguntava si no hauria d'haver-li-ho explicat abans a Júlia, però si ho hagués fet hauria perdut el factor sorpresa. Estava ben pensat, tot ben lligat a falta del darrer fil i mira per on, va anar a esgarrar-se tot per on menys es podia haver

imaginat. Com anava a pensar que podia passar el que estava passant?

Amb aquestes cavil·lacions anava, sense una direcció fixa, creuant-se amb gent de tot tipus: un grupet d'amics que pareixien anar de festa, diverses parelles que anaven i venien agafats de la mà, o discutint, o en silenci... Fins i tot, un grupet d'amigues que pareixien estar de comiat de soltera, a tenor de les diademes amb signes fàl·lics que portaven cadascuna al cap, armant tant de rebombori que varen atreure l'atenció, per un moment, de Jaume. Ell era l'únic que caminava sol. Es va creuar amb dos escombraires que feien la seua feina a uns metres de distància l'un de l'altre, aixecant la veu per poder fer-se entendre entre ells. Jaume va escoltar la seua conversa:

—Com t'ho explique, la meua germana ve demà d'Argentina, set anys fa que no la veig...

—Mira, això faré jo! —va decidir Jaume.

Ell també aprofitaria per fer una visita a la seua germana, sempre li estava dient que a veure si anaven algun dia, ja que sempre eren ells qui venien a veure'ls i que tenien molt poca vergonya no tornant-los alguna visita més sovint.

Núria era l'única familiar que li quedava a Jaume. Els seus pares els varen tindre als dos ja majors, i abans de fer els vuitanta ja havien faltat. Només amb set mesos de diferència, el seu pare d'un atac al pit i la seua mare, que no va poder superar en cap moment la pèrdua del seu marit, per un vessament al cap que la va fer estar

hospitalitzada uns dies, fins que no va poder aferrar-se més a la vida. Núria i Jaume procuraven estar sempre en contacte, no passaven més de tres dies sense que es trucaren. Sempre que podien, més Núria que Jaume, organitzaven alguna escapadeta per passar en família un cap de setmana o algun pont festiu. La seua germana estava casada amb Enzo, un italià que va conèixer a Eivissa, amb qui tenia una filla en comú, Mireia, de sis anys. Núria era dos anys major que Jaume.

Aquella nit, Jaume va tornar a casa vora les dues de la matinada, cansat de donar tombs sense rumb. Es va tombar al llit per provar a dormir unes horetetes que no li vindrien malament. No volia fer mala cara davant la seua germana per a no preocupar-la, amb cinc horetetes de son tindria prou. Va posar el despertador a les set i mitja.

Pel matí, recordà que ja no tenia mòbil, així que va haver d'eixir a la cantonada a buscar una cabina de telèfon. El seu mòbil havia quedat inutilitzable i el telèfon fix l'havien donat de baixa feia poc més d'un any per falta d'ús, els sobrava amb els mòbils i així estalviaven diners. Va telefonar a Núria per veure si no tenien previst passar el cap de setmana fora. No va voler que anaren a l'estació a buscar-lo, total, era un passeget fins casa de la seua germana, no calia, li va assegurar. Amb el tren de rodalies tardaria al voltant d'una hora i mitja a arribar a Alcoi, una volta allí eren quinze minuts a peu, li vindria bé

caminar. A l'hora de dinar es plantava allí com un clau, li va assegurar.

No podia perdre el temps, va aprofitar per telefonar també un taxi que l'acostés a l'estació. No sabia quan eixiria el rodalies, així que quan abans aparegués per l'estació millor, per evitar més disgustos. De la cabina, corrent una altra volta cap a casa. Havia pensat deixar una nota a Júlia per si arribava abans, va obrir el calaix del moble del rebedor buscant quelcom per apuntar, com que només trobà els fulls dels bitllets, acabà de trencar el que ja estava mig esgarrat, tant li feia ja perdre el senyal. Agafà un bolígraf que va veure al calaix però com que no anava i es feia tard va desistir, arrugà el paper i se'l guardà a la mà per no tirar-lo pel sòl. Però de sobte, pujant les escales amb pressa, va xafar en fals el segon esglaó i es va donar un fort cop a la canyella, instintivament va refilar el paper que portava embolicat a la mà per poder agafar-se la cama amb les dues mans. Amb el mal que això fa, va haver d'arribar a l'habitació coixejant, de nou amb un enuig considerable.

—Me cague en l'ou! Tot m'ha d'eixir malament?

Va treure la maleta xicoteta i la deixà damunt del banquet que tenien als peus del llit. Mentre l'omplia de roba va pensar que, total, per passar una sola nit, amb la roba que portava posada i una muda per si de cas, ja anava bé. Va decidir que aniria més lleuger amb una bossa de mà. Amb una samarreta, uns texans per si de cas, uns calçotets i uns mitjons, a més del raspall de dents i una pinta,